

Sygnatura akt I C 1374/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Konin, dnia 08-10-2015 r.

Sąd Rejonowy w Koninie I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Ireneusz Frącała

Protokolant: sekr. sąd. Joanna Rusin

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 01-10-2015 r. w K.

sprawy z powództwa J. T. (1)

przeciwko A. P. (1)

- o ustalenie

1. ustala, że służebność osobista ustanowiona umową darowizny z dnia 27-05-1992 roku, zawartej w formie aktu notarialnego numer A (...) sporządzonego przed Notariuszem T. K. w Kancelarii Notarialnej w K., opisana w § 7 tej umowy wygasła na skutek jej niewykonywania.

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

3. zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Koninie na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata R. M. kwotę 240,00 zł (dwieście czterdzieści złotych) z należnym podatkiem VAT, tytułem kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanej z urzędu.

SSR Ireneusz Frącała

Sygn. akt I C 1374/14

UZASADNIENIE

Powód J. T. (1) wystąpił przeciwko A. P. (1) z powództwem o ustalenie, że służebność osobista ustanowiona na mocy aktu notarialnego Rep. A Nr (...) na rzecz A. P. (1) polegająca na bezpłatnym i dożywotnim korzystaniu z jednego pokoju, kuchni, łazienki, wc – ogrzanych i oświetlonych, pomieszczenia gospodarczego, gwarantująca jej prawo swobodnego poruszania się po całym obejściu przedmiotowej nieruchomości oraz opiekę w czasie choroby, korzystanie z działki gruntu o obszarze (...) ha oraz sprawić własnym kosztem pogrzeb odpowiadający miejscowym zwyczajom, wygasła na skutek niewykonywania. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wywodził, iż pozwana A. P. (1) zd. P. w maju 1999 r. wyprowadziła się z przedmiotowej nieruchomości i od tego momentu nie korzysta z ustanowionej na jej rzecz w ww. akcie notarialnym służebności osobistej. Pozwana od momentu wyprowadzenia się nie mieszkała w niej, ani nie interesowała się nią i w żaden sposób nie wykonywała służebności osobistej. Nieruchomość ta przez wiele lat była opuszczona. Powód w 2007 r. nabył powyższą nieruchomość w drodze licytacji komorniczej. W dniu 5 maja 2014 r. A. P. (1) wezwała powoda do zniesienia służebności osobistej za wynagrodzeniem.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów pomocy prawnej.

W uzasadnieniu pozwana przyznała, iż faktycznie opuściła sporną nieruchomość położoną w J., jednakże nigdy nie wyzbyła się zamiaru powrotu. Już w 2004 r. kilkakrotnie, tj. w kwietniu, czerwcu i lipcu pozwana korzystała z przysługującego jej prawa w takim zakresie, jak to tylko było możliwe z uwagi na zachowanie powoda, który czynił wszystko, aby uniemożliwić pozwanej wykonywanie służebności. Za każdym razem, gdy pozwana korzystała ze służebności, na terenie posesji biegały spuszczone psy, odstraszały ją, zaś stopień zaniedbania nieruchomości całkowicie niweczył sposobność do zamieszkania ww. domu. Tak więc za każdym razem pozwana przerywała bieg terminu określonego w art. 293 k.c. Realizowanie przez A. P. (1) służebności mieszkania, pomimo wielokrotnych prób, było najpierw przez K. P. (1), a następnie J. T. (1) i jego żonę skutecznie niweczone. Pozwana, aby móc korzystać ze służebności korzystała z pomocy funkcjonariuszy Policji, gdy chciała się wprowadzić do tej nieruchomości, ponieważ nie była wpuszczona na teren posesji. Tym samym twierdzenia powoda, aby pozwana nie podejmowała żadnych aktywności w celu wykonywania służebności nie polegają na prawdzie. Nadto zważyć należy, iż pozwana wobec nieprzejednanej postawy powoda pismem z dnia 28 maja 2014 r. poinformowała J. T., że zamierza wprowadzić się do przedmiotowej nieruchomości wraz z najbliższymi członkami rodziny. Ponadto pozwana podniosła, że zachowanie powoda nie może korzystać z ochrony prawa z uwagi na treść art. 5 k.c., albowiem J. T. (1) celowo uniemożliwiał pozwanej korzystanie z przysługującej jej służebności. Niemożność odzyskania nieruchomości potrzebnej do wykonywania jej służebności, pozwalają ocenić roszczenie powoda jako sprzeczne z zasadami współżycia społecznego, co pozbawia je ochrony prawnej.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Umową darowizny zawartą w formie aktu notarialnego z dnia 27 maja 1992 r. J. P., celem zaprzestania działalności rolniczej darował swojemu synowi R. P. opisane w § 1 pkt 1 i 2 aktu nieruchomości oraz posiadanie nieruchomości opisanej w § 1 pkt 3 aktu, a R. P. powyższą darowiznę oraz posiadanie nieruchomości przyjął.

/dowód: kserokopia aktu notarialnego Rep. A nr (...), k. 21 -22/

W § 7 ww. aktu notarialnego R. P. w związku z ww. darowizną ustanowił na rzecz swojego ojca J. P. oraz swojej siostry A. P. (2) (tj. pozwanej w niniejszej sprawie) dożywotnią bezpłatną służebność osobistą polegającą na bezpłatnym i dożywotnim korzystaniu z jednego pokoju, kuchni, łazienki, wc – ogrzanych i oświetlonych, pomieszczenia gospodarczego, gwarantująca im prawo swobodnego poruszania się po całym obejściu przedmiotowej nieruchomości oraz opiekę w czasie choroby, korzystanie z działki gruntu o obszarze (...) ha ((...)arów) oraz sprawić własnym kosztem pogrzeb odpowiadający miejscowym zwyczajom.

/dowód: kserokopia odpisu aktu notarialnego Rep. A nr (...), k. 21 -22/

W maju 1999 r. pozwana A. P. (1) zd. P., jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego, wyprowadziła się dobrowolnie z przedmiotowej nieruchomości do obecnego męża, i od powyższego momentu nie korzysta z ustanowionej na jej rzecz w ww. akcie notarialnym służebności osobistej w jakimkolwiek zakresie. Po wyprowadzeniu się z przedmiotowej nieruchomości, pozwana zamieszkała wraz z mężem w L. gm. S., a następnie w 2004 r. przeprowadziła się do G. gm. T., gdzie mieszka do chwili obecnej w zakupionej nieruchomości, prowadząc z mężem gospodarstwo rolne. Pozwana w ww. okresie nie korzystała z przysługującej jej służebności osobistej, ponadto do maja 2014 r. nie podejmowała jakichkolwiek prób zamieszkania w ww. nieruchomości.

/dowód: pismo z Urzędu Miasta S., k. 34, zeznania świadka I. T., k. 95-96, zeznania świadka I. Ć., k. 120v, zeznania świadka I. P., k. 121v, częściowo zeznania świadka P. P. (2), k. 120v-121, częściowo zeznania pozwanej, k. 122v-123/

W 2003 r. R. P. opuścił przedmiotową nieruchomość. Od ww. czasu nie interesował się ww. nieruchomością, nie informując rodziny gdzie mieszka. Nieruchomością rolną od ww. czasu zajmował się K. P. (2), brat R. P. i A. P. (1). Dom natomiast z biegiem czasu popadał w ruinę, albowiem nie był ogrzewany, nie dokonywano w nim żadnych remontów. Od 2003 r. nikt nie zamieszkuje w powyższym domu.

/dowód: zeznania świadka I. T., k. 95-96, zeznania świadka I. Ć., k. 120v, zeznania świadka I. P., k. 121v, zeznania pozwanej, k. częściowo zeznania powoda, k. 122, zeznania powoda, k. 122- 122v, częściowo zeznania pozwanej, k. 122v-123/

W 2004 r. Urząd Gminy w S. prowadził sprawę dotyczącą zameldowania A. P. (1) wraz z dziećmi w domu nr (...)w miejscowości J.. Wobec niezgłoszenia A. P. (1) do udziału w sprawie, kuratorem dla ww. ustalony został I. Ć.. Ostatecznie pozwana A. P. (1) nie została zameldowana w lokalu ww. lokalu w miejscowości J..

/dowód: pismo z Urzędu Gminy S., k. 118-119, zeznania świadka I. Ć., k. 120v/

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K.23 czerwca 2003 r. w sprawie o sygn. akt III RC 297/02 zasądzono od pozwanego R. P. na rzecz małoletniego M. P. S. rentę alimentacyjną w kwocie 500 zł miesięcznie, płatną z góry do rąk matki małoletniego J. S., w terminie do dnia 10 każdego miesiąca poczynając od 5 września 2002 r. Na podstawie ww. tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności na wniosek wierzyciela Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym w K. S. O. wszczął postępowanie egzekucyjne przeciwko dłużnikowi R. P. w sprawie o sygn. akt Kmp 47/03. Postanowieniem z dnia 16 listopada 2007 r. Sąd Rejonowy w K.w tym postępowaniu egzekucyjnym, w ramach egzekucji z tej nieruchomości, w sprawie I Co 92/07, udzielił przybiccia nieruchomości zabudowanej położonej w J. gm. S. o łącznej powierzchni (...) ha oznaczonej w ewidencji gruntów numerami geodezyjnym działek (...) objętej księga wieczystą Sądu Rejonowego w K.KW nr (...) na rzecz J. T. (1) (męża I. T., siostry pozwanej A. P. (1)). Następnie postanowieniem z dnia 16 stycznia 2008 r. przysądzono własność ww. nieruchomości J. T. (1) synowi W. i J. za cenę 101.124 zł. Postanowieniem z dnia 5 czerwca 2008 r. Sąd Rejonowy w K.stwierdził, że pozostaje w mocy prawo służebności osobistej oraz korzystanie z nieruchomości na rzecz A. P. (2).

/dowód: akta komornicze Komornika Sądowego przy SR w K.S. O. o sygn. Kmp 47/03, wydruk z elektronicznej księgi wieczystej o nr (...), k. 8-16, zeznania powoda, k. 122/

W latach 2007-2008 pozwana otrzymała od J. i I. małż. T. 6 sztuk cielaków w zamian za zwolnienie się od wykonywania służebności osobistej. Nadto ww. pożyczyli pozwanej 1.500 zł na spłatę kredytu.

/dowód: zeznania świadka I. T., k. 95-96, zeznania świadka I. P., k. 121v, zeznania powoda, k. 122, częściowo zeznania pozwanej, k. 122v-123/

Od czasu nabycia ww. nieruchomości w opisanym postępowaniu egzekucyjnym, powód zarządza przedmiotową nieruchomością i prowadzi gospodarstwo rolne. Natomiast dom znajdujący się na ww. nieruchomości pozostaje niezamieszkały, gdyż w obecnym stanie do zamieszkania się nadaje.

/dowód: zeznania świadka I. T., k. 95-96, zeznania powoda, k. 122

W dniu 5 maja 2014 r. pozwana A. P. (1) wezwała powoda do zniesienia służebności osobistej za wynagrodzeniem. Pismem z dnia 28 maja 2014 r. pozwana poinformowała powoda, iż zamierza wprowadzić się do nieruchomości z dniem 1 lipca 2014 r.

/dowód: pisma pozwanej, k. 18, 19/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, akt sprawy komorniczej o sygn. Kmp 47/03, zeznań świadków, zeznań powoda oraz częściowo zeznań pozwanej.

Sąd jako wiarygodne w całości uznał zeznania świadka I. T., I. Ć., R. A., albowiem zeznania te były szczerze, logiczne, spójne, a ponadto spójne z zebrany materiałem dowodowym.

Jako praktycznie w całości wiarygodne Sąd uznał zeznania powoda. Jedynie w kwestii terminu zaginięcia R. P. należy uznać zeznania za nieprawdziwe, albowiem jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego ww. zaginął w 2003 r., a nie w 2001 r.

Jako wiarygodne jedynie w części Sąd uznał zeznania świadka P. P. (2) – męża pozwanej. Sąd nie dał wiary jego zeznaniom w części, w której wskazywał, iż w 2004 r. chcieli się oni przeprowadzić do J., jednakże uniemożliwił im to K. P. (2), który spuścił wówczas około 10 psów. Świadek twierdził, iż wezwana została wówczas policja oraz urzędnik z gminy S.. Należy zauważyć, iż świadek R. A. wskazał, iż pozwana nie próbowała ponownie zamieszkać w ww. nieruchomości. Powyższe wynika również z zeznań świadka I. P. oraz I. Ć., a także zeznań powoda. Brak ponadto jakichkolwiek dowodów na przeprowadzenie interwencji policji w ww. okresie. Jak wynika z pisma z Komisariatu Policji w S. notatki z interwencji z ww. okresu czasu zostały zarchiwizowane, a następnie zniszczone. Podobnie wobec upływu czasu zniszczone zostały notatniki służbowe policjantów (k. 126). Ponadto Sąd nie dał wiary temu, iż J. T. (1) nie pozwolił pozwanej na zamieszkanie w nieruchomości w J.. Jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, w tym zeznań powoda oraz świadka I. T. pozwana dopiero w 2014 r. wystosowała do powoda pismo z żądaniem zapłaty wynagrodzenia, a następnie pismo wskazujące na zamiar zamieszkania w ww. nieruchomości. Należy wskazać, iż wcześniej pozwana nie miała takiego zamiaru, przy czym przyjęła ona od powoda i I. T. 6 sztuk cielaków jako rekompensatę za zrzeczenie się służebności. Na uwagę zasługuje fakt, iż R. P. zaginął w 2003 r., co wynika z zeznań świadka I. T. oraz zeznań pozwanej, a nie jak twierdził świadek w 2001 lub 2002 r.

Podobnie Sąd potraktował zeznania pozwanej. Pozwana twierdziła, iż w 2004 r. podejmował próby zamieszkania w ww. nieruchomości. Z przyczyn wyżej wskazanych Sąd uznał przedmiotowe zeznania za niewiarygodne. Pozwana zaprzeczała jakoby otrzymała cielaki w zamian za zniesienie służebności, twierdząc, iż cielaki otrzymała w ramach rozliczeń za dzierżawę. Sąd nie dał wiary powyższym zeznaniom, albowiem przeczą im zeznania świadka I. T. i I. P., a także zeznania powoda.

Dokumenty na podstawie, których poczyniono ustalenia faktyczne nie budziły, w ocenie sądu, wątpliwości co do autentyczności, jak i wiarygodności, a co istotne nie zostały skutecznie zakwestionowane przez żadną ze stron.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę oceny roszczenia strony powodowej stanowią przepisy art. 293 k.c. w zw. z art. 297 k.c.

Stosownie do treści art. 293 § 1 k.c. służebność gruntowa wygasa wskutek niewykonywania przez lat dziesięć. Do służebności osobistych ma zastosowanie przepis art. 293 § 1 k.c., a więc i służebność osobista wygasa wskutek niewykonywania jej przez lat dziesięć (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 1968 r., II Cr 187/68). Powyższe wynika z art. 297 k.c., który wskazuje, iż do służebności osobistych stosuje się odpowiednio przepisy o służebnościach gruntowych z zachowaniem przepisów rozdziału niniejszego.

Przesłanka niekorzystania ze służebności jest odwrotnością stanu polegającego na korzystaniu z niej. Przez korzystanie ze służebności należy rozumieć korzystanie z uprawnień mieszczących się w jej treści. W przypadku służebności czynnej znamiona korzystania z niej manifestują się przez działania i dlatego są łatwiej uchwytnie dla otoczenia. Stosunkowo łatwo można więc stwierdzić, czy uprawniony je podejmuje i kiedy miał miejsce ostatni ich przejaw.

Skutek opisany w art. 293 § 1 k.c. nastąpi jedynie w następstwie nieprzerwanego 10-letniego niekorzystania ze służebności czynnej. Każdy przejaw korzystania z niej przerywa bieg tego terminu, a odcinki pomiędzy poszczególnymi działaniami nie sumują się. Zastosowanie komentowanego przepisu nie może prowadzić do uszczuplenia treści służebności ze względu na to, że nie korzysta się z niektórych składających się na nią uprawnień. Dochodziłoby wtedy bowiem do zmiany treści służebności, a nie jest to, jak się wydaje, celem tego unormowania. Zmiana treści służebności powinna następować w przewidzianym do tego trybie (art. 248 k.c.), natomiast art. 293 k.c. powinien niwelować w pełni służebność, z której w całości się nie korzysta. Wobec tego, jeżeli do treści służebności należy kilka uprawnień, do jej wygaśnięcia niezbędne jest zaniechanie korzystania z wszystkich tych uprawnień. Korzystanie z któregośkolwiek z nich przerwie bowiem bieg terminu.

Kwalifikacja niekorzystania ze służebności jest niezależna od charakteru jej przyczyny, tzn. okoliczności, czy ma ona charakter obiektywny, czy subiektywny. Niekorzystanie ze służebności może być więc zarówno wynikiem świadomego zaniechania przez uprawnionego, które wyraża jego brak zainteresowania tym prawem, jak i może wynikać z nieświadomości przysługującego mu prawa albo z powstania obiektywnej przeszkody w korzystaniu ze służebności (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 grudnia 1967 r., III CR 59/67).

Przenosząc powyższe rozważania teoretyczne na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż A. P. (1) (zd. P.) od maja 1999 r., tj. od momentu dobrowolnego wyprowadzenia się do L., do obecnego męża, nie wykonywała w żadnym zakresie służebności osobistej określonej w § 7 ww. umowy zawartej w formie aktu notarialnego. Jak wynika z zebranego materiału dowodowego pozwana nie mieszkała w ww. nieruchomości. Na uwagę zasługuje fakt, iż od 2003 r. powyższa nieruchomość popadała w ruinę. Stan techniczny budynku uniemożliwiał zamieszkanie w nim. Z materiału dowodowego wynika, iż pozwana do maja 2014 r. nie przejawiała nawet zamiaru zamieszkania w ww. nieruchomości. Co prawda pozwana twierdziła, iż w 2004 r. podjęła próbę wprowadzenia się do ww. nieruchomości, co jednakże nie zostało potwierdzone żadnym wiarygodnym dowodem. Podkreślenia wymaga, iż pozwana nie wykazała, aby doszło do przerwania biegu terminu.

Należy wskazać, iż samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok SN z 22.11.2001 r. I PKN 660/00, Wokanda 2002/7-8/44). Dotyczy to zwłaszcza sytuacji gdy każda ze stron jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika. Nie jest w takiej sytuacji obowiązkiem Sądu dopuszczanie dowodów z urzędu, aby zastąpić bierność strony. Prowadzenie w takiej sytuacji postępowania z urzędu w istocie rzeczy stanowi faworyzowanie jednej ze stron kosztem drugiej do czego obowiązujące przepisy nie stwarzają żadnych podstaw. Działanie sądu z urzędu może, bowiem prowadzić do naruszenia prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (por. wyrok SN z 12.12.2000 r., V CKN 175/00, OSP 2001/7-8/116 z glosą aprobującą Broniewicza OSP 2001/7-8/116, uchwała składu 7 sędziów SN z 19.05.2000 r. III CZP 4/00, OSNC 2000/11/195). Postępowanie cywilne jest bowiem postępowaniem kontradyktoryjnym, gdzie aktywność dowodowa obciąża strony procesu. Wszelkie działania Sądu z urzędu mogłyby być poczytane jako naruszające zasadę równych praw stron, gdyż w istocie rzeczy prowadziłyby do faworyzowania jednej ze stron procesu na niekorzyść drugiej. W tej kwestii należy wskazać, na art. 3 k.p.c. czy art. 232 k.p.c. Możliwość podejmowania inicjatywny dowodowej przez sąd może mieć jedynie charakter wyjątkowy w sytuacji rażącej nierównowagi procesowej stron, gdy dany dowód jest niezbędny do rozstrzygnięcia, a strona sama z przyczyn wewnętrznych nie jest w stanie przejawiać inicjatywy dowodowej. Z taką sytuacją zdaniem Sądu nie mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Każda ze stron jest reprezentowana przez fachowego pełnomocnika, który ma świadomość praw i obowiązków oraz konsekwencji swych działań czy zaniechań. Należy podkreślić, iż obowiązek wynikający z art. 6 k.c. w procesie jest realizowany poprzez zgłaszanie stosownych wniosków dowodowych celem udowodnienia okoliczności, na które powołuje się strona procesu. Stosownie do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ewentualne ujemne skutki nieprzedstawienia dowodu obciążają stronę, która nie dopełniła ciężącego na niej obowiązku (por. wyrok SN z 15.07.1999 r. I CKN 415/99 LEX 83805).

Dziesięcioletni termin, o którym mowa w art. 293 k.c., jest terminem zawitym prowadzącym do wygaśnięcia prawa podmiotowego, zaliczanym do kategorii terminów prekluzji pozasądowej. Wygaśnięcie służebności wskutek bezczynności podmiotu uprawnionego jest jedną ze szczególnych przyczyn wygaśnięcia służebności, tzn. przyczyn charakterystycznych dla tego właśnie prawa. Wygaśnięcie służebności oznacza jej całkowite unicestwienie. Skutek ten następuje z mocy prawa (ex lege) wraz z upływem oznaczonego terminu.

Stwierdzić zatem należy, iż służebność osobista na rzecz A. P. (1) wynikająca z § 7 ww. umowy zawartej w formie aktu notarialnego wygasła na skutek niewykonywania już w maju 2009 r. tj. z upływem 10 lat od niewykonywania uprawnień.

Jak już wyżej wskazano, wygaśnięcie służebności następuje z mocy prawa. Sam upływ terminu jest wystarczający do powstania skutku w postaci wygaśnięcia służebności. Jednakże w celu wykreślenia jej z księgi wieczystej

wnioskodawca musi legitymować się orzeczeniem sądu stwierdzającym ten fakt (art. 189 k.p.c.). Charakter tego orzeczenia będzie, z uwagi na treść przepisu, jedynie deklaratoryjny, ponieważ potwierdza stan, który nastąpił z mocy prawa, z chwilą spełnienia przesłanki określonej w komentowanym przepisie (A. Kuźniar, Glosa do postanowienia SN z dnia 6 lipca 1970 r., III CRN 156/70, LexisNexis nr 296432, OSP 1972, nr 5, s. 199; Komentarz do art. 293 k.c., Anna Sylwestrzak, Komentarz do art. 293 k.c., Edward Gniewek). Zatem dla celów wpisu (wykreślenia) do księgi wieczystej niezbędny jest wyrok sądu ustalający w trybie art. 189 k.p.c. wygaśnięcie służebności.

Wobec powyższego, Sąd w pkt 1 wyroku ustalił, że służebność osobista ustanowiona umową darowizny z dnia 27 maja 1992 r., zawartej w formie aktu notarialnego numer A (...) sporządzonego przed notariuszem T. K. w Kancelarii Notarialnej w K., opisana w § 7 tej umowy wygasła na skutek jej niewykonywania.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu, zalicza się poniesione przez stronę m. in. wynagrodzenie pełnomocnika fachowego reprezentującego stronę, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata. Powód w niniejszym postępowaniu reprezentowany był przez pełnomocnika fachowego, dlatego też w pkt 2 wyroku Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 240 zł, uznając, iż winna ona zwrócić powodowi ww. koszty (§ 2 ust. 3 i 8 pkt 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).

W pkt 3 wyroku Sąd na podstawie § 2 ust. 3 i 8 pkt 3 rozporządzenia Min. Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu przyznał pełnomocnikowi pozwanej adw. R. M. zwrot kosztów pomocy prawnej udzielonej stronie z urzędu w kwocie 240 zł wraz z podatkiem VAT.

SSR Ireneusz Frącała